

دستگیری امام کاظم (ع) به دستور هارون (179ق)

هارون یکی از خلفای ستمگر عباسی هم‌دوره با امام موسی ابن جعفر علیه‌السلام، از بیم محبوبیت و نفوذ امام، کسانی را در مدینه بر حضرت گماشته بود تا از آن‌چه در گوشه و کنار خانه امام علیه‌السلام می‌گذرد، وی را آگاه کنند.

هارون یکی از خلفای ستمگر عباسی هم‌دوره با امام موسی ابن جعفر علیه‌السلام، از بیم محبوبیت و نفوذ امام، کسانی را در مدینه بر حضرت گماشته بود تا از آن‌چه در گوشه و کنار خانه امام علیه‌السلام می‌گذرد، وی را آگاه کنند. او از محبوبیت بسیار و معنویت نافذ امام علیه‌السلام سخت بیمناک بود. نفوذ معنوی امام موسی علیه‌السلام در دستگاه حاکم به‌حدی بود که کسانی مانند علی بن یقطین صدراعظم (وزیر) دولت عباسی، از دوستداران حضرت موسی بن جعفر علیه‌السلام بودند و به دستورات حضرت عمل می‌کردند. سرانجام بدگونی‌ها، هائی که اطرافیان از امام کاظم علیه‌السلام کردند در وجود هارون کارگر افتاد. وی در سفری نیز که در سال ۱۷۹ ق به حج رفت، بیش از پیش به عظمت معنوی امام علیه‌السلام و احترام خاصی که مردم برای امام موسی الکاظم علیه‌السلام قائل بودند، پی برد. هارون سخت از این جهت، نگران شد. وقتی به مدینه آمد و قبر منور پیامبر اکرم صلی‌الله علیه و آله و سلم را زیارت کرد، تصمیم بر جلب و دستگیری امام علیه‌السلام یعنی فرزند پیامبر صلی‌الله علیه و آله و سلم گرفت. وقتی قرار شد آن حضرت را از مدینه به بصره آورند، دستور داد چند کجاوه به کجاوه امام علیه‌السلام ببندند و بعضی را نابهنگام و از راه‌های دیگر ببرند، تا مردم ندانند که امام علیه‌السلام را به کجا و با کدام کسان بردند، تا یأس بر مردمان چیره شود و به نبودن رهبر حقیقی خویش خو گیرند و سر به شورش و بلوا برندارند و از تبعیدگاه امام علیه‌السلام بی‌خبر بمانند. و این‌همه بازگوکننده بیم و هراس دستگاه بود. هارون، امام موسی کاظم علیه‌السلام را - با چنین احتیاط‌ها و مراقبت‌هایی - از مدینه تبعید کرد و چندین سال امام علیه‌السلام از این زندان به آن زندان انتقال می‌یافت. شگفت آن‌که، هارون با توجه به شخصیت والای موسی بن جعفر علیه‌السلام پس از درگذشت و شهادت امام علیه‌السلام نیز اصرار داشت تا مردم این خلاف حقیقت را بپذیرند که حضرت موسی بن جعفر علیه‌السلام مسموم نشده بلکه به مرگ طبیعی از دنیا رفته است.